

grafens Slutningsbestemmelse hviler ligesom den tilsvarende Regel i Lov 30te Decbr. 1858 § 13 paa den Betragtning, at Voet ikke paa en Tid, hvor dets Skyldner endnu ikke har havt behørig Vællighed til at benytte sit Modkrav til Modregning, bør kunne affkræ ham Modregningsretten ved uden Forbehold af denne at borttransportere Voets Gaandskriftskrav. At indskrænke Udgangen til Gjældsbrevenes Borttransportering udover Anmeldelsesfristens Udløb, vilde derimod være ubilligt imod Voet, som jevnlig vil finde sig bedre tjent med at bortfælg Fordringerne, end med at inddrive dem. Sluttelig skal det endnu fremhæves, at Regelen i § 15 selvfølgelig ikke giver Voet nogen Ret til udenfor de almindelige Betingelser at afforte sit Tilgodehavende i, hvad det skylder en Fordringshaver. Denne Bemærkning vil sjelden være af praktisk Betydning, da det i Regelen vil være en Fordel for Fordringshaverne at kunne afforte, hvad de have tilgode, i deres Gjæld til Voet. Men det modsatte kan dog, naar Voets Status er god, tænkes at være Tilfældet, f. Ex, naar Voets Fordring først forfalder efter længere Tids Forløb.

Konkursens Indflydelse paa gjensidig bebyrdende Retshandeler.

(Forflagets § 16.)

Naar en gjensidig bebyrdende Retshandeler ikke forinden Konkursens Begyndelse er opfyldt fra Skyldnerens Side, vil Konkursen i flere Tilfælde kunne udøve Indflydelse paa Retshandeler, navnlig saaledes at der paa Grund af Konkursen aabnes Medkontrahenten en vis Udgang til at træde tilbage fra Kontrakten, hvor dette ellers ikke vilde staa ham aabent. Herom handler Forflagets § 16. Reglerne i denne Paragraf gjælde om alle gjensidig bebyrdende Retshandeler, forudsat at den Skyldner ved Retshandelen hjemlede Rettighed er af et saadant Indhold, at Voet kan indtræde i den. Reglerne finde altsaa Anvendelse saavel paa Kjøb og Salg som paa Leie, Interessentfælles osv., men for større Ansættelighedsskyld er der i den følgende Fremstilling sær-

lig fremdraget det Tilfælde, at Retshandeleren er et Kjøb og Salg, saaledes at Skyldneren er tænkt som Kjøber.

1. Paragrafen omhandler først det Tilfælde, at Medkontrahenten ikke ved Konkursens Begyndelse har ydet Noget af den ham paa hvilende Ydelse, saaledes at Retshandeleren altsaa er uopfyldt fra begge Sider. Ved Konkursen indtræder Voet ordentligvis i Skyldnerens Rettighed efter den gjensidige Kontrakt, og da Voet saaledes bliver rette Vedkommende, med hvem Sælgeren har at gjøre, bliver han uberettiget til at yde til Skyldneren, selv om denne maatte se sig istand til at tilbyde Betaling af den fulde Kjøbesum. Voet fremtræder som den eneste Udøver af Rettigheden, men denne maa selvfølgelig i Voets Hænder bevare sit oprindelige Indhold, og Voet kan saaledes kun ved at tilbyde Kjøbesummen fuldt ud fremtvinge Udleveringen af det Solgte. Sælgeren maa imidlertid paa sin Side kunne gjøre gjældende, at Kjøberens Konkurs gjør det i den Grad uvisst, om Kjøbesummen vil blive betalt og Kontraktens Opfyldelse saaledes blive til Virkelighed, at han ikke kan være forpligtet til vedblivende at være bunden i Kontraktforholdet, medmindre han faar Sikkerhed for, at det trods Konkursen vil blive til Alvor med Kontraktens Opfyldelse. Det er for det Første klart, at Sælgeren, ligesom han ved Kjøberens Konkurs bliver uberettiget til at yde til denne, saaledes ogsaa omvendt med Hensyn til sin Fordring paa Kjøbesummen har Ret til at holde sig alene til Voet og ikke behøver at lade sig henføre til Kjøberens, der ved Konkursen har mistet Raadigheden over sin Formue. Sælgeren maa derhos kunne gaa ud fra, at Voet som et Konkursbo er insolvent, og at han altsaa ikke ved at anmelde sin Fordring i Voet vil kunne opnaa fuld Dækning, og hans Stilling viser sig da som Folge af Konkursen at være bleven følgende: Voet kan ved at tilbyde Betaling af den fulde Kjøbesum, men ogsaa kun derved, holde Sælgeren til at opfylde Kontrakten; Sælgeren kan derimod ikke omvendt ved at tilbyde det Solgte, fremtvinge Betaling af den fulde Kjøbesum, men kun af en saa stor Dividende, som efter Voets Tilstand og hans Fordrings Størrelse kan til-